

Евангелско четиво и проповед на Неделя четвърта след Неделя подир Въздвижение. Света Петка Българска

Лука 8:5-15

А когато се събра множество народ, и жителите от всички градове се стичаха при Него, Той почна да говори с притча:

Излезе сеяч да сее семе и когато сееше, едни зърна паднаха край пътя и бяха потъпкани, и птиците небесни ги изкълваха, а други паднаха на камък и, като поникнаха, изсъхнаха, защото нямаха влага, други пък паднаха между тръни и израснаха тръните заедно със зърната и ги заглушиха, а други паднаха на добра земя и, като изникнаха, дадоха плод стократен. Като каза това, извика: Който има уши да слуша, нека слуша!

А учениците Му Го попитаха и рекоха: Какво значи тая притча?

Той отговори: Вам е дадено да знаете тайните на царството Божие, а на другите се говори с притчи, та, като гледат, да не виждат и, като слушат, да не разбират.

Тая притча значи: семето е словото Божие, а това, що падна край пътя, са ония, които слушат, но отсетне дохожда при тях дяволът и грабва словото от сърцето им, за да не повярват и се спасят, а това, що падна на камък, са ония, които, кога чуят словото, с радост го приемат, ала нямат корен и временно вярват, а във време на изкушение отстъпват, а това, що падна между тръните, са ония, които чуят словото, но в живота си се задавят от грижи, богатство и светски наслади и не принасят плод, а това, що падна на добра земя, са ония, които, като чуят словото, пазят го в добро и чисто сърце и принасят плод с търпение. Като каза това, извика: Който има уши да слуша, нека слуша!

Възлюбени в Господа братя и сестри,

В днешното литургийно евангелие Господ Исус Христос излага притчата за сеяча и семената. Той често си служи с притчи, за да не могат недостойните да вникнат в тайнствения, мистическия смисъл на притчата. Същевременно притчата със своята художествена правда разкрива много повече истини от сухо предадения разказ.

Сеячът, който излезе да сее семе – това е Сам Синът Божий, Въплътеният Спасител, Единородният, излязъл от недрата на Отца.

Зърната паднали край пътя и потъпкани, са всички ония, които остават равнодушни за вярата, всички, които са безчувствени за духовния живот, всички, които са настроени единствено да търсят материалното благополучие и назидателно обобщават своите възгледи „око да види, ръка да пипне“ – сякаш това е нещо мъдро.

Зърното паднало на камък са онези, които се радват и възхищават на Господните слова, но нямат корен в доброто и при най-лекото изпитание вярата е забравена.

Падналото между тръните семе са всички, обременени от светски грижи, неспособни да дадат духовен плод. Не може някой да казва, че има толкова много

работа, че не може да намери време да се изповяда. Това ще рече, че той оставя грижите за днешния век да надделеят и заглушат доброто семе.

Тръните, които пречат на духовния живот са и всички гибелни езически учения, суеверия, лъжеучения, които толкова вълнуват хората. Такива тръни, които заглушават посятото Божие слово в душите ни, са различните окултни практики – баене, гадаене, идеи за прераждане, занимания с йога, астрология, нумерология, псевдоучения на екстрасенси... Всичко това ще заглуши Божието слово в душите ни, ако съвършено не се откажем от заблудите. Защото може да сме в Църквата и пак да сме като семето, поникнало сред тръни, обречено на гибел.

А падналото на добра земя семе са онези, които в часа на Съда се показват праведници – всички покаяли се грешници, сред които се надяваме да сме и ние.

Такава богосветла праведница, принесла плод с търпение, е и днес честваната света Петка, дивната Божия угодница, девицата сторила аскетически подвизи като египетските и сирийски пустиножителите, просияла като слънце в не вечерния ден на Божието Царство – света Петка Епиватска. Наречена е Търновска, тъй като цели два века мощите ѝ са пребивавали в столицата на Втората българска държава – град Търново.

Нейният равноангелски живот е преминал безбурно, доколкото само по Божия воля ни е известно за нейния подвиг след представянето ѝ в Господа. Тя е прославена с нетленни мощи – несекващ извор на изцеления. Тези мощи днес се покоят в Яш, в Румъния.

Тя е закрилницата на нашия народ, тя е като премъдрите девици, чиито дела на смирение и милосърдие са проправили пътя към рая. Смятаме, че е българка, защото тогава, в 11 век, Епиват - Беломорска Тракия е бил населен със славяни. След падането на България под османска власт, мощите ѝ са пътували много, затова днес имаме толкова параклиси и места за поклонение с нейното име. Свети патриарх Евтимий ни е оставил възхитително написано житие на преподобната. Всеки, който си служи с интернет мрежата, може да го прочете.

Молим се за нейното застъпничество, та и ние, по нейните молитви да се причислим към доброто семе, паднало на добра почва и дало добър плод.

Божие благословение да е с всички вас!

Честит празник! Честито на всички именици!

2018 г.